

สรุปการวิจัยและขอเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์นี้มีจุดประสงค์ของการใหญ่อำเภอได้ทราบถึงสภาพโดยทั่ว ๆ ไปของอุตสาหกรรมน้ำตาลในประเทศไทย อันได้แก่ ประวัติความเป็นมาของอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลในประเทศไทย โครงสร้างภาวะการผลิต ต้นทุน ภาวะการตลาด ระบบการซื้อขายทั้งในประเทศและต่างประเทศของไทย เป็นอาทิ นอกเหนือจากเรื่องที่ต้องการเน้นคือเรื่องโครงสร้างของรายได้ ค่าใช้จ่ายของผู้ผลิตน้ำตาล โดยแสดงรายได้และค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงในช่วงปี 2518 - 2520 ให้เห็นเกณฑ์ช่วยการวิเคราะห์งบการเงินของผู้ผลิตน้ำตาล เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาต่าง ๆ ที่ผู้ผลิตน้ำตาลกำลังประสบอยู่ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้ที่กำลังอยู่ในระหว่างการตัดสินใจลงทุนหรือผู้ที่สนใจศึกษาในอุตสาหกรรมน้ำตาลได้ทราบวาระฐานะการดำเนินงานและฐานะทางการเงินของผู้ผลิตน้ำตาลเป็นอย่างไร การทำธุรกิจประเภทนี้มีความคล่องตัวหรือความเสี่ยงภัยมากน้อยแค่ไหน ควรจะใช้เงินทุนเท่าใด ปัญหาและอุปสรรคมีอะไรบ้าง ผู้สนใจทำการวิเคราะห์หรือต้องตัดสินใจ ก็จะได้วิเคราะห์หรือตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง

วิธีการทำวิจัยสำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้นั้น ส่วนใหญ่ใช้วิธีการวิเคราะห์ฐานะการเงินโดยอาศัยหลักอัตราส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสภาพคล่องในระยะสั้น อันได้แก่ อัตราส่วนหมุนเวียน อัตราส่วนหมุนเวียนอย่างถึงแก่น การหมุนเวียนของเงินสด การหมุนเวียนของสินค้า และอัตราส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง แล้วทำการสอบถามจากบุคคลต่าง ๆ เช่น ผู้ผลิตน้ำตาล ผู้ส่งออก รวมทั้งธนาคารพาณิชย์ด้วย เพื่อตรวจทางความถูกต้องกับผลที่ได้จากการวิเคราะห์

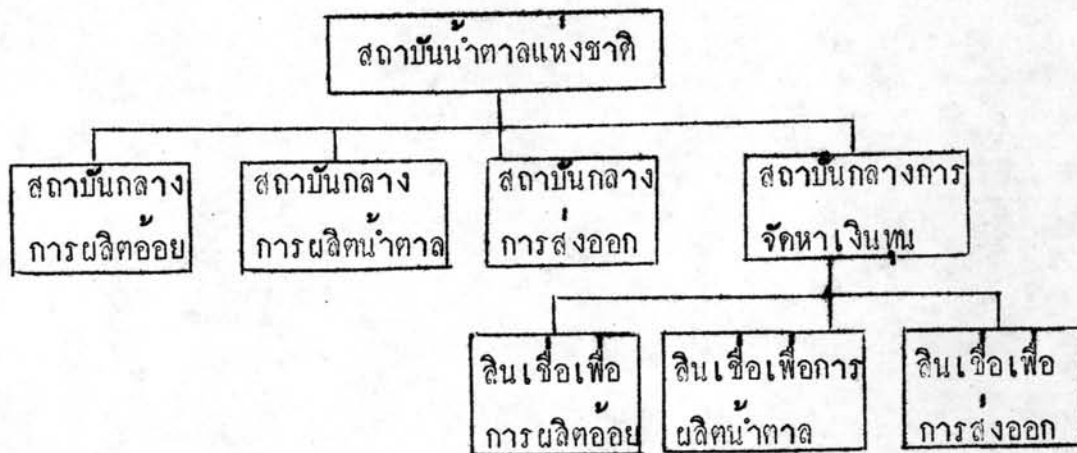
จากการวิจัยจะเห็นได้ว่าโรงงานน้ำตาลมีทุนจดทะเบียนจำนวนน้อยมาก และ
 ค่าเงินกิจการส่วนใหญ่โดยไร้หนี้สิน ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่คือดอกเบี้ย และจะสังเกตได้ว่า
 สินทรัพย์ทั้งหมดของแต่ละโรงงานมีระหว่างประมาณ 200 - 500 ล้านบาท แต่ทุนจดทะเบียน
 ของโรงงานที่สูงสุดไม่เกิน 108 ล้านบาทเท่านั้น เพราะฉะนั้นในอดีตจึงปรากฏว่าผู้ประกอบการ
 กิจการในอุตสาหกรรมน้ำตาลนี้ประสบความสำเร็จพอสมควร และต้องเปลี่ยนผู้บริหารงานใหม่ต่อไป
 เรื่อย ๆ ทั้งนี้สาเหตุเนื่องจากโรงงานน้ำตาลไร้แหล่งเงินทุนหมุนเวียนจากหนี้สินมาก เกินไป
 นั่นเอง จากอัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์ทั้งหมดโดยเฉลี่ย ผู้ผลิตน้ำตาลไร้หนี้สินประมาณ
 60 - 70% และส่วนใหญ่เป็นหนี้สินระยะสั้น อัตราส่วนทุนหมุนเวียนก็ไม่ถึง 1 ก็ประมาณ
 .7 - .8 เท่านั้น แสดงว่าอุตสาหกรรมประเภทนี้มีความเสี่ยงค่อนข้างสูง ยิ่งกว่านั้นอัตรา
 ส่วนทุนหมุนเวียนอย่างถึงแก่นก็ลดน้อยลงไปจากอัตราส่วนทุนหมุนเวียนมาก เหลือเพียง
 .2 - .3 เท่านั้น แสดงให้เห็นว่าสินทรัพย์หมุนเวียนส่วนใหญ่เป็นสินค้ำคงคลัง ทำให้เงินทุน
 ต้องไปจมอยู่ในสินค้ำคงคลังเป็นจำนวนมาก แต่โดยทั่วไปแล้วผู้ผลิตน้ำตาลมักจะทำการขาย
 ล่วงหน้า หรือรอเพื่อจะส่งออกไปขายยังตลาดต่างประเทศ แต่เนื่องจากอัตราส่วนทุน
 หมุนเวียนไม่ถึง 1 ถ้าในภาวะที่ตลาดน้ำตาลได้ราคาก็ก็สามารถที่จะชำระหนี้สินระยะสั้น
 ได้เพียงพอ แต่ถ้าวราคาดกก็จะเกิดปัญหาในการชำระหนี้ระยะสั้น เกิดปัญหาเงินทุนเวียน
 ไม่ทัน ทำให้มีการจำหน่ายน้ำตาลช้อน (โดยการนำน้ำตาลที่จำหน่ายแล้วไปจำหน่ายอีก) เกิดขึ้น
 ซึ่งธนาคารพาณิชย์ที่ใหญ่มีเงินเองก็ติดตามไม่ไหวทั่วถึง

การศึกษาวิจัยนี้ แม้จุดมุ่งหมายต้องการจะพิจารณาปัญหาของโรงงานหรือผู้ผลิต
 น้ำตาลก็จริงอยู่ แต่เนื่องจากทั้งระบบของอุตสาหกรรมน้ำตาลนั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวโยง
 ต่อกันเป็นลูกโซ่ การแก้ปัญหาที่โรงงานก็ต้องพิจารณาถึงจุดอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย เพราะถ้าไม่
 เรนนั้นปัญหาที่อื่นก็จะยังไม่หมดไปได้

ปัญหาเงินทุนหมุนเวียนของผู้ผลิตน้ำตาลมีส่วนสัมพันธ์กับปัญหาทั้งระบบ เพราะ
 ฉะนั้นจะต้องแก้ด้วยการปรับปรุงโครงสร้างของระบบใหม่ อันได้แก่ ระบบการผลิต ระบบ
 การขนส่ง ระบบการส่งออก และระบบการจัดหาเงินทุน ควรจะมีการจัดองค์การสำหรับ

อุตสาหกรรมน้ำตาลทั้งหมดเสียใหม่ ซึ่งองค์การใหม่นี้จะเป็นแกนกลางที่คอยเชื่อมโยงการค้าเนื้องานของทั้งระบบให้มีความสัมพันธ์กัน ตัวองค์การเองจะประกอบไปด้วยชาวไร่ โรงงาน ผู้ส่งออก และส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่ ธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงเกษตร และกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งแผนภูมิการจัดองค์การจะเป็นดังนี้

แผนภูมิที่ 2
การจัดองค์การของสถาบันน้ำตาลแห่งชาติ

องค์การนี้จะเป็นผู้กำหนดนโยบายให้ชัดเจน เช่น กำหนดการผลิตอ้อย ราคาการผลิตน้ำตาลว่าแต่ละโรงงานจะผลิตน้ำตาลทรายขาวและน้ำตาลทรายดิบแห่งละเท่าไร รวมทั้งนโยบายด้านภาษีของกระทรวงการคลัง นโยบายการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย นโยบายการผลิตของกระทรวงอุตสาหกรรม นโยบายต่าง ๆ เหล่านี้ควรกำหนดขึ้นเพื่อก่อให้เกิดความมั่นคงต่อประเทศชาติ ไม่ใช่เปลี่ยนแปลงไปมาอยู่เรื่อย ๆ ตัวสำคัญที่สุดคือนโยบายของธนาคารแห่งประเทศไทยในการควบคุมธนาคารพาณิชย์ ซึ่งระบบทั้งหมดนี้จะต้องมีการวางแผนให้สมบูรณ์และถูกต้องดังนี้

1) ระบบการผลิตอ้อย เริ่มตั้งแต่การคัดเลือกพื้นที่เพาะปลูก การคัดเลือกพันธุ์อ้อย รวมทั้งการจ้กโคกตากการผลิต การจ้กให้มีสถานีวิจัยเรื่องอ้อยโดยเฉพาะ จากประสบการณ์ในอดีตแสดงให้เห็นว่า ระบบการผลิตอ้อยในปัจจุบัน การควบคุมปริมาณการผลิตอ้อย และน้ำตาลทรายของรัฐบาลยังไม่ประสบความสำเร็จ เช่น เมื่อมีปัญหาน้ำตาลตกต่ำเกิดขึ้น วิธีแก้ไขที่เคยกระทำมาก็คือรัฐบาลต้องให้เงินอุดหนุน ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ หรือให้การช่วยเหลือทางภาษี ทำให้การระดมอยู่กับผู้เสียหายทั้งหลายในทางตรงกันข้ามถ้ามีปัญหาน้ำตาลขาดแคลนก็ใช้วิธีควบคุมราคาขึ้นสูงตาม พ.ร.บ. การค้ากำไร เกินควร ซึ่งทำให้บรรดาเป้าหมายโดยยาก

ทางแก้ปัญหา เนื่องจากน้ำตาลเป็นสินค้าอุปโภคบริโภคที่สำคัญและจำเป็นต่อการครองชีพอย่างยิ่ง การปล่อยให้อุตสาหกรรมประเภทนี้ดำเนินไปโดยเสรีนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ รัฐบาลควรมีการวางแผนระยะยาวเกี่ยวกับการผลิตอ้อย และน้ำตาลให้มีปริมาณเพียงพอสำหรับการส่งออกได้ตามความต้องการของตลาดต่างประเทศ และการบริโภคภายในประเทศ โดยไม่ให้มีปริมาณมากเกินไป

2) ระบบการขนส่ง การขนส่งอ้อยในปัจจุบันยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ปัญหาที่ควรแก้ไขโดยด่วนคือ ปัญหาการรอกิวที่โรงงาน ทำให้สูญเสียเวลาและค่าใช้จ่ายโดยเปล่าประโยชน์ ปัญหาการลงทุนในรถบรรทุกของชาวไร่ควรรวมจะลดลงได้ถ้ามีการวางแผนการขนส่งให้รวดเร็วขึ้น ถ้าเสียโอกาสของรถบรรทุกที่จอดทิ้งนอกฤดูการผลิตควรจะได้นำมาพิจารณาถึงต้นทุนการสูญเสียของสังคมด้วย

วิธีการแก้ไขนั้นอาจทำได้โดยชาวไร่และโรงงานร่วมมือกันวางแผนตัดอ้อยและขนส่งให้สัมพันธ์กัน เพื่อรักษาผลประโยชน์ทั้งของเอกชนและสังคม วิธีการอีกอย่างหนึ่งที่ดีควรปฏิบัติได้คือ การแบ่งเขตรับซื้ออ้อยเข้าโรงงานเพื่อให้รถบรรทุกวิ่งระยะทางที่สั้นที่สุด การปรับปรุงถนนเพื่ออำนวยความสะดวกให้สามารถใช้ได้ทุกฤดูกาล และที่สำคัญคือการขจัดค่าใช้จ่ายเบียดเบียนรายทาง ซึ่งจะช่วยลดต้นทุนในการขนส่งได้ อย่างไรก็ตามปัญหาดังกล่าวนี้รัฐบาลจะแก้ไขได้ดีที่สุด

3) ระบบการส่งออก ยังปรากฏว่ามีการผลิตอ้อยและน้ำตาลไม่สอดคล้องกับปริมาณการส่งออกและการบริโภคภายในอยู่เสมอ

ทางแก้ปัญหา เพื่อให้สอดคล้องกับตลาดควรมีสถาบันกลาง ซึ่งจะ เป็นผู้ควบคุม ทั้งแต่การผลิตอ้อยและน้ำตาล และกำหนดปริมาณการส่งออกโดยมีหน่วยงานอิสระนี้เป็นผู้วางแผน

4) ระบบการจัดหาเงินทุน การจัดหาเงินทุนจำเป็นจะต้องให้สอดคล้องกับแผนการผลิต การขนส่ง และการส่งออก ตามที่สถาบันกลางซึ่งเป็นหน่วยงานอิสระขององค์การ เป็นผู้วางแผนไว้ ซึ่งจะทำให้อุตสาหกรรมน้ำตาลทั้งระบบมีเสถียรภาพ ผู้ที่จะให้ความช่วยเหลือทางด้านเงินทุนก็จะรู้สึกว่ามีความเสี่ยงน้อยลง การแสวงหาเงินทุนจากแหล่งต่าง ๆ ก็จะไม่ยุ่งยากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ระบบการจัดหาเงินทุนของอุตสาหกรรมน้ำตาล ประกอบด้วยชาวไร่อ้อยหาทุนมาเพื่อใช้ในการผลิตอ้อย โดยอาศัยเงินเกี่ยวจากโรงงานน้ำตาลหรือเงินกู้จากธนาคารพาณิชย์โดยตรง ส่วนโรงงานน้ำตาลเองนั้นก็หาเงินทุนได้จากผู้ถือหุ้น เงินกู้เบิกเกินบัญชีจากธนาคารพาณิชย์และผู้ส่งน้ำตาลออก เป็นต้น ผู้ส่งน้ำตาลออกก็สามารถหาเงินทุนได้จากธนาคารแห่งประเทศไทย โดยผ่านธนาคารพาณิชย์ เมื่อระบบการจัดหาเงินทุนเกี่ยวโยงกันเป็นทอด ๆ เช่นนี้ การแก้ไขปัญหาระง่อนเงินทุนหมุนเวียนของอุตสาหกรรมน้ำตาลจึงควรแก้ไขทั้งระบบไปพร้อมกัน โดยดูว่าแหล่งเงินทุนที่ถูกต้องที่จะช่วยในการจัดหาเงินทุนของอุตสาหกรรมในแต่ละขั้นตอนการผลิตนั้น ควรมาจากแหล่งใด จึงจะเป็นการใช้เงินทุนนั้นอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

จากการศึกษาวิจัยของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สรุปได้ว่าการที่จะดำเนินเรื่องเงินทุนหมุนเวียนให้มีประสิทธิภาพได้ ควรจัดให้มีการใช้สินเชื่อเป็นขั้นตอนแยกออกจากกันดังนี้

- ก. สินเชื่อเพื่อการผลิตอ้อย
- ข. สินเชื่อเพื่อการผลิตน้ำตาล
- ค. สินเชื่อเพื่อการส่งออก

แหล่งเงินทุนเหล่านี้ยังอยู่ภายใต้ระบบเก่า คือการกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยมีหลักทรัพย์ค้ำประกัน ซึ่งถ้าหลักทรัพย์มีน้อยหรือยังมีภาระค้ำประกันอยู่ก็จะทำให้อุตสาหกรรมนี้ขาดแคลนเงินทุนได้ เพราะฉะนั้นการแก้ระบบทางการเงินของอุตสาหกรรมนี้ จึงขอกล่าวแยกออกไปว่าเงินทุนที่จะจัดหามาเพื่อการผลิตถอย การผลิตน้ำตาล และการส่งออก ควรจะมาจากแหล่งใดบ้างดังนี้

ก. สินเชื่อเพื่อการผลิตถอย แหล่งเงินทุนที่จะช่วยเหลือทางด้านการผลิตถอย ตั้งแต่เริ่มถูการปลุกถอยเดือนพฤษภาคมปีหนึ่งไปจนถึงเดือนพฤษภาคมอีกปีหนึ่ง เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนั้นระบบการจัดหาเงินทุนเพื่อการผลิตถอยยังคงมาจากเงินเกี่ยวที่ได้รับจากโรงงานและสถาบันการเงินอื่น ซึ่งยังไม่ใ้ระบบการจัดหาเงินทุนจากแหล่งที่ค้ำประกัน เนื่องจากการรวมกลุ่มของชาวไร่ถอยยังไม่เพียงพอ ทั้ง ๆ ที่ระบบเช่นนี้จำเป็นสำหรับชาวไร่ถอย ปัจจุบันนี้การรวมกลุ่มในรูปสหกรณ์ก็เริ่มมีบ้างแล้ว แต่ยังไม่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป องค์กรของชาวไร่เหล่านี้ถ้ามีขึ้นและทำได้สำเร็จก็จะเป็นประโยชน์ คือสำหรับการปล่อยสินเชื่อ ธนาคารพาณิชย์สามารถจะปล่อยไปที่จุด ๆ หนึ่ง และจากจุดนั้นก็มีการควบคุมกันเอง เพื่อจัดหาอ้อยเข้าโรงงาน มีการประกันราคาอ้อย จัดระเบียบการปลุกถอย การดูแลรักษา การตัดอ้อยส่งโรงงาน ขบวนการต่าง ๆ เหล่านี้ต้องมีการจัดระเบียบและควบคุมได้ การจัดหาเงินทุนก็ต้องสอดคล้องกับระบบดังกล่าวจึงจะมีเสถียรภาพ แต่ในระบบปัจจุบันการจัดหาเงินทุนของชาวไร่ถอย ชาวไร่มักจะขอสินเชื่อจากโรงงานเป็นเงินเกี่ยวด้วยอ้อยจำนวนเดียวกัน บางครั้งถึง 3 โรงงาน ทำให้เกิดเป็นปัญหาขึ้นมาในภายหลัง เพราะไม่มีอ้อยส่งโรงงานน้ำตาลเพียงพอ เพราะฉะนั้นในระยะหลังโรงงานจึงมักจะให้สินเชื่อแก่ชาวไร่ โดยพิจารณาจากการส่งอ้อยของชาวไร่แต่ละรายในอดีต ว่าชาวไร่เคยส่งอ้อยให้กับโรงงานเป็นจำนวนเท่าไรก็ให้สินเชื่อตามนั้น

กล่าวโดยสรุป ระบบการเงินของอุตสาหกรรมน้ำตาลมีข้อเท็จจริงอยู่ว่าเมื่อชาวไร่ถอยเกิดปัญหาขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน ชาวไร่ก็จะขอเงินทุนจากโรงงาน โรงงานก็จะขอสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์ ระบบจะเชื่อมโยงกันไปหมด เพราะฉะนั้น

ระบบเหล่านี้ยังไม่ใช่ว่าระบบที่ดี เพราะถ้าที่จุดใดจุดหนึ่งมีปัญหาจะทำให้การดำเนินงานของทั้งระบบหยุดชะงักได้ แต่ระบบที่คนควรจะมีความเสถียรภาพทั้งเวลาที่เศรษฐกิจรุ่งเรือง (Boom) และเวลาตกต่ำ (Depress) แผนการปลูกปอและแผนการจัดหาเงินทุนควรสอดคล้องกัน เพราะฉะนั้นการให้สินเชื่อแก่การผลิตจึงควรที่จะแยกออกเป็นสองส่วนหนึ่งทางหาก สำหรับการช่วยเหลือผู้ผลิตโดยเฉพาะ โดยไร้มากรการต่าง ๆ ดังนี้

ก.1 ธนาคารแห่งประเทศไทยควรจะจัดให้ธนาคารพาณิชย์ปล่อยสินเชื่อให้แก่สหกรณ์ในระยะยาว เพื่อเป็นการส่งเสริมการเกษตรไปในตัว โดยสหกรณ์นั้น ๆ จะต้องรวบรวมใบรับซื้อออกจากโรงงานของสมาชิกสหกรณ์เป็นประกันเงินกู้ให้ โดยใบสำคัญนั้นจะระบุราคาและจำนวนรับซื้อไว้ด้วย เมื่อธนาคารตกลงให้สหกรณ์กู้แล้ว สหกรณ์ก็จะสามารถกระจายเงินกู้อย่างไรก็ตามโดยมากน้อยตามใบสำคัญที่สหกรณ์ได้รับจากสมาชิคนั้น ซึ่งจะได้มากกว่าเงินเกี่ยวที่ชาวไร่ได้รับอยู่ในปัจจุบัน

ก.2 ในการจัดหาเงินทุนเพื่อการผลิตอยู่นั้น หัวหน้าโควคามีบทบาทมาก เพราะเป็นผู้ที่มีเงิน มีอำนาจ ถ้าจะเปลี่ยนจากหัวหน้าโควคามาเป็นสหกรณ์ได้ไฉน ธนาคารแห่งประเทศไทยจะต้องยื่นมือเข้าช่วยเหลือ มิฉะนั้นสิ่งต่าง ๆ ก็จะกลับไปสู่สภาพเดิมอีก ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นแล้วชาวไร่ก็จะมีหนี้สินต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด ปีไหนราคาน้ำตาลก็ก็จะซดเซยหนี้เกาได้ แต่ถ้าปีไหนราคาน้ำตาลตกหนี้สินก็จะเพิ่มขึ้น เป็นเช่นนั้นไม่มีที่สิ้นสุด

ข. สินเชื่อเพื่อการผลิตน้ำตาล ระบบซึ่งจำเป็นอยู่ในขณะนี้ยังใช้ได้อยู่ ก็คือ น้ำตาลทรายขาวซึ่งขายภายในประเทศ ส่วนมากไร้แหล่งเงินทุนจากเงินเบิกเกินบัญชีธนาคารพาณิชย์ โดยการนำน้ำตาลไปจำหน่ายกับธนาคารหรือสถาบันการเงิน แต่ที่เป็นปัญหาคือขนาดของสินเชื่อที่ให้และระเบียบปฏิบัติยังไม่รัดกุมและติดตามได้เพียงพอ ทำให้เกิดมีการจำหน่ายซ้อน เพราะน้ำตาลจำนวนเดียวกันอาจไปหาแหล่งเงินกู้ได้ถึง 2 - 3 แหล่ง ทำให้เกิดปัญหาไม่รู้อยู่ ระบบจึงอยู่ได้ก็ด้วยหนี้สินเป็นส่วนมาก ทำให้อุตสาหกรรมน้ำตาลอยู่ในภาวะเสี่ยงภัยอย่างน่ากลัวอันตราย อันจะนำมาซึ่งความเสียหายแก่ระบบเศรษฐกิจของประเทศเป็นส่วนรวมได้ในที่สุด

และเนื่องจากโรงงานน้ำตาลใช้แหล่งเงินทุนส่วนใหญ่จากเงินเบิกเกินบัญชีธนาคาร คือในการดำเนินงานของโรงงานน้ำตาลนั้นแทบจะไม่ได้ใช้เงินสดเลย ส่วนใหญ่จะเป็นเช็คเท่านั้น ดังนั้นถ้าธนาคารยอมให้สินเชื่อแก่โรงงานน้ำตาลก็จะไม่มีปัญหาการขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน แต่หากที่เป็นอยู่ ในภาวะที่ราคาน้ำตาลขึ้นสูง ธนาคารก็ไม่เข้มงวดในเรื่องหลักประกันต่อโรงงานเท่าใดนัก แต่ในภาวะที่ราคาน้ำตาลตกต่ำธนาคารก็มักจะเข้มงวดมากขึ้น และบีบบังคับโรงงานต่าง ๆ มาก เช่นนี้ปัญหาการขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียนก็จะเกิดขึ้น แต่ถ้าโรงงานน้ำตาลมีสถาบันกลางกึ่งกลาง ก็จะทำให้ธนาคารเกิดความเชื่อถือไม่ไขว่疑问ายถึงบีบบังคับกับโรงงานน้ำตาลมากจนเกินไป หรือถ้าสถาบันกลางสามารถปล่อยสินเชื่อให้กับโรงงานได้โดยตรงก็จะสามารถช่วยขจัดปัญหาการขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียนได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้ผลิตน้ำตาลก็ควรจัดหาแหล่งเงินทุนให้เหมาะกับการใช้ไปของเงินทุน คือแหล่งเงินทุนระยะสั้นก็ควรใช้ไปในการจัดหาสินทรัพย์หมุนเวียน และแหล่งทุนระยะยาวใช้ในการจัดหาสินทรัพย์ถาวร เพราะจากงบดุลจะเห็นว่าสินทรัพย์ถาวรมาก แต่หนี้สินระยะยาวไม่ค่อยจะมี จึงอาจเป็นไปได้ว่ามีกำไรเงินทุนผิดประเภทก็เป็นได้ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะทำให้เกิดปัญหาเงินทุนหมุนเวียนขาดแคลนได้ ผู้ผลิตน้ำตาลจึงควรระมัดระวังในการจัดหาเงินทุนให้มาก ไม่ควรจะเห็นแก่ได้หรือถือเอาความสะดวกเข้าว่า ซึ่งผลเสียอาจจะติดตามมามากมาย

ก. สินเชื่อเพื่อการส่งออก

ระบบที่เป็นอยู่ในขณะนี้เมื่อผู้ส่งออกได้รับ L/C (Letter of Credit) แล้ว ก็ต้องจัดสรรเงินจำนวนนี้ให้กับโรงงาน โดยโรงงานสัญญาว่าจะส่งน้ำตาลมาให้หลังจากผลิตได้แล้ว จะเห็นได้ว่าข้อขัดข้องอยู่ระหว่างสินเชื่อ เพื่อการผลิตน้ำตาลและการส่งออก เพราะในช่วงการผลิตน้ำตาลโรงงานใช้สินเชื่อทั้งจากธนาคารพาณิชย์และจากผู้ส่งออก แต่ที่ถูกแล้วในช่วงการผลิตผู้ผลิตน้ำตาลไม่ควรใช้สินเชื่อจากผู้ส่งออก เพราะเป็นคนละขั้นตอนผลเสียก็น้ำตาลที่นำมาจำหน่ายล่วงหน้าอาจไม่เพียงพอกับเงินที่เอาไปตั้งแต่นั้น ทำให้เกิดเป็นปัญหาขึ้นมากก็ได้

วิธีแก้ไข ควรแยกผู้ส่งออกและผู้ผลิตออกจากกันโดยเด็ดขาด ต่างคนต่างจัดหาเงินทุนเพื่อการนั้นโดยเฉพาะ คือผู้ผลิตเมื่อต้องการเงินทุนก็ควรจะไปหาธนาคารพาณิชย์เท่านั้น และผู้ส่งออกก็ไม่ควรจัดหาเงินทุนให้กับโรงงานในช่วงการผลิตอีก ทั้งนี้สถาบันกลางที่เกี่ยวข้องกับการเงินจะเป็นผู้วางแผนและกำหนดนโยบายเหล่านี้ทั้งหมด

ข้อเสนอแนะดังกล่าวนี้เป็นข้อคิดเห็นอย่างกว้าง ๆ ที่ผู้เขียนมองเห็นและแสดงความคิดออกมา ซึ่งเป็นเรื่องที่ทางราชการและผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ อาจจะไปข้อเสนอแนะนี้ไปแก้ไขปรับปรุงให้เข้ากับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ได้ แล้วนำไปใช้แก้ปัญหาต่าง ๆ ของผู้ผลิต อ้อยและน้ำตาลให้ดีขึ้น